

מ"ח 5639/12 - פלוני נ' מדינת ישראל

מ"ח 5639/12 - פלוני נ' מדינת ישראל עליון

מ"ח 5639/12

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[27.02.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984

בשם המבקש:

בעצמו

בשם המשיבה:

עו"ד ג'ואי אש

החלטה

לפניי בקשה להורות על משפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

ההליכים עד כה

- נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו בתקופה שבין 31.3.1988 לבין 10.8.1990 עבירות של תקיפה מינית, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ולפי סעיפים 348(ב) ו-150 לחוק (כנוסח החוק עובר לתיקון 30). באשר לתקופה שלאחר 10.8.1990, מיוחסות למבקש בכתב האישום עבירות של אינוס, לפי סעיפים 345(א) ו-351(א) לחוק; ניסיון אינוס, לפי סעיפים 345(א) ו-351(א) בצירוף סעיף 32 לחוק; מעשה מגונה, לפי סעיפים 348(ב) ו-351(ג)(2) לחוק; ומעשה מגונה בפומבי בקטין בן משפחה, לפי סעיף 351(ד) לחוק.

2. המבקש הואשם שבין השנים 1988-1993 ביצע בבת אחיה של רעייתו (להלן: המתלוננת), שהייתה באותה התקופה בין הגילאים חמש עד עשר שנים, שורת מעשים מיניים. על פי עובדות כתב האישום במהלך הקראת סיפור לפני השינה כשהמתלוננת הייתה בת חמש שנים בלבד, החדיר המבקש את אצבעותיו לאיבר מינה; במקרה אחר, עת הייתה המתלוננת תחת השגחתו במקום עבודתו, החדיר המבקש את אצבעותיו לאיבר מינה וגרם לה לגעת באיבר מינו; במספר מקרים אחרים, עת שיחקה המתלוננת בחדרה, החדיר המבקש את אצבעותיו לאיבר מינה וגרם לה לגעת באיבר מינו; בדומה, במספר מקרים בהם הייתה המתלוננת בביתו של המבקש, הוא היה לוקח אותה אל חדר בנו כדי להראות לה חיות שבנו הביא הביתה, ותוך כך הוא היה מניח את ידיו על איבר מינו; במקרה נוסף, במהלך אירוע "שבת חתן" של בת המבקש, הוא לקח אותה לעזרת הנשים בבית הכנסת וניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, אך היא ברחה ממנו; כמו כן, במספר מקרים, במהלך טיול עם כלבו בחורשה שליד ביתו, היה מושיב אותה על ספסל, מחדיר אצבעותיו לאיבר מינה ומוביל את ידיו אל איבר מינו; מקרים נוספים התרחשו עת היה המבקש לוקח את המתלוננת אל מבנה בחורשה ששימש כגן ילדים ומחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה; ובמקרה אחד, בשעת לילה, לקח המבקש את המתלוננת לטיול עם כלבו בחורשה, הוא הוריד את מכנסיו ואת תחתוניו עד הברכיים, חשף את איבר מינו והושיב אותה עליו. באותו מקרה, הצליחה המתלוננת להימלט.
3. ביום 10.5.2009, הרשיע בית המשפט המחוזי בחיפה (תפ"ח 5014/08, כבוד השופטים י' אלרון, כ' סעב ו-מ' גלעד) את המבקש בחלק מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הראייה המרכזית שביססה את ההרשעה, הייתה עדותה של המתלוננת, שבמסגרתה גוללה בפירוט את מעשי המבקש. בית המשפט מצא כי עדותה מהימנה עליו, ועל אף סתירות מסוימות שהצביע עליהן המבקש בהגנתו, נמצא כי אין בהן כדי לפגוע במהימנותה. בנוסף לעדותה של המתלוננת, נשמעו מטעם התביעה עדויותיהם של אנשים, הקרובים בדרגות שונות למתלוננת, שלמדו מפיה על מעשי המבקש עובר למועד הגשת התלונה במשטרה. על קבוצה זו של אנשים נמנים הורי המתלוננת, מכריה מהעבודה ומהלימודים ופסיכולוג שאליו הופנתה על ידי הוריה, עוד בטרם גילוי הפרשה, לנוכח מצבה הנפשי. בית המשפט המחוזי נימק בפירוט את הטעמים שתמכו בהתרשמותו ממהימנות עדותה של המתלוננת, וציין כי מצא לה חיזוקים, בין היתר, בעובדה שהיא חשפה את תכניה בפני אנשים שונים במהלך התקופה שקדמה להגשת התלונה, ובעדות הוריה על אודות מצבה הנפשי במעמד חשיפת הפרשה בפניהם.
4. מנגד, עדותו של המבקש לא נמצאה מהימנה על בית המשפט לנוכח העובדה שהתחמק מלענות על מספר שאלות שהופנו אליו ומחמת היעדר יכולתו להסביר אירועים מסוימים שלגבי התרחשותם לא התעורר ספק.
5. למועדים שבהם בוצעו המעשים הייתה חשיבות מכרעת ביחס לשאלה באילו עבירות יש להרשיעו. זאת, לנוכח תיקון 22 לחוק העונשין שנכנס לתוקף ביום 31.3.1988, שבמסגרתו שונתה הגדרתן וחומרתן של העבירות הנוגעות להליך הנוכחי. במקרים מסוימים לא היה ניתן לקבוע באופן מדויק את מועד ביצוע המעשים, והתעוררה מחלוקת בשאלה האם המעשים בוצעו עובר למועד כניסת התיקון לתוקף או לאחריו. משכך, נקט בית המשפט בגישה המקלה עם המבקש והניח כי המעשים שלגביהם התעוררה המחלוקת בוצעו בטרם כניסת התיקון לתוקף והרשיעו בעבירות הנתפסות כמקלות יותר, לפי הוגדרתן דאז. בנוסף, בית המשפט המחוזי זיכה את המבקש מעבירה של מעשה מגונה בפני בן משפחה, זאת לאחר שקבע כי מעשה המורכב מחשיפת איבר מינו בפני המתלוננת מהווה שלב מקדמי במעשה של מעשה מגונה, ומכאן שהוא נבלע בתוך העבירה של המעשה המגונה שבה הורשע המבקש.

6. לנוכח אלה, חולקו התקופות שבהן בוצעו המעשים לשלושה ובהתאם להן הורשע המבקש בעבירות כדלקמן: בתקופה הראשונה - עובר ליום 31.3.1988 - הורשע המבקש בעבירה של מעשה מגונה בקטין; בתקופה השנייה - בתקופה שבין 10.8.1990-31.3.1988 - הורשע המבקש בעבירות של תקיפה מינית ותקיפה מינית בנסיבות מחמירות; ובתקופה השלישית - לאחר יום 10.8.1990 - הוא הורשע בעבירות של אינוס בנסיבות מחמירות, ניסיון לאינוס בנסיבות מחמירות ומעשה מגונה בקטין בן משפחה.
7. ביום 23.12.2009 נגזר דינו של המבקש והושתו עליו העונשים הבאים: שמונה שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, והתנאי הוא לא לעבור עבירת מין מסוג פשע למשך שלוש שנים; ופיצוי למתלוננת בסך 25,000 ש"ח.
8. לאחר הכרעת הדין, ביקש המבקש להעיד עדים נוספים במטרה להציג אי סדרים שעליהם הצביע בעדותה של המתלוננת. בית המשפט התיר לו לעשות כן, ונשמעו, בין היתר, עדויותיהם של אליהו אבני, ראש עמותת בית הכנסת "שובו בנים" שבו נטען כי התרחשו חלק מהמעשים (להלן: אבני), שמעון הרוש, שהתקין ספסלים בחורשה שליד בית המבקש (להלן: הרוש) ועמיאל דוד, ראש חוליית נוער בתחנת משטרת זבולון (להלן: דוד).
9. בעדותו של אבני, הוא סיפר על השינוי במבנה בית הכנסת שהתרחש בשנת 1998. לפי הטענה, בית הכנסת עובר למועד שיפוצו השתרע אך על פני קומה אחת בלבד ששיכנה גם את עזרת הנשים, ורק לאחר השיפוץ נהפך בית הכנסת לבעל שתי קומות כשבקומה השנייה שוכנת עזרת הנשים. בהקשר זה ביקש המבקש להפריך את גרסת המתלוננת שבמסגרתה טענה כי המבקש הוביל אותה במהלך אירוע ה-"שבת חתן" לעזרת הנשים בקומה השנייה של בית הכנסת. במהלך העדות, התברר כי לאותו מבנה היו גם באותה התקופה שתי קומות, אם כי הקומה השנייה לא שימשה לעזרת נשים אלא כאולפנא, ולא היה בידי העד לשלול אפשרות של גישה לקומה. בית המשפט קבע שעדות זו אינה סותרת את עדות המתלוננת. היא הסבירה בעדותה הנוספת שהקומה השנייה נראתה לה כעזרת נשים וכי המבקש הוביל אותה אליה באמצעות מדרגות חיצוניות העשויות מעץ, שעודן קיימות אף בהווה, כפי שעלה מביקור חוזר למקום בליווי חוקרת משטרה שבמהלכו אישר אב הבית כי מדרגות אלו היו שם עוד בטרם נבנה בית הכנסת החדש.
10. את העד הרוש העיד המבקש במטרה להראות שהספסלים בחורשה שליד ביתו הותקנו אך בשנת 1998, כך שלפי הטענה, לא היו ספסלים מהסוג שעליהם הצביעה המתלוננת במועדים הרלבנטיים לכתב האישום. ואולם, העד הבהיר כי אינו יכול לדעת מה היה מצב הדברים עובר להתקנת הספסלים על ידו, וציין כי ייתכן שהיו במקום ספסלים אחרים שהוחלפו על ידי אלה שהתקין. לאחר העדות, חזר בו המבקש מטענה זו.
11. העד דוד העיד כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום התקיימה הנחיה משטרתית לסגור גני ילדים ובתי ספר לאחר הלימודים מחשש לוונדליזם. ואולם, לא היה בידי לדווח בהקשר זה ביחס לגן הילדים השוכן ליד החורשה שבו בוצעו חלק מהמעשים. גם לגבי ראייה זו מצא בית המשפט שאין בה כדי לסתור את גרסת המתלוננת או להביא לביטול הכרעת הדין.

12. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ערער המבקש לבית משפט זה. ביום 6.4.2011 דחה בית המשפט (ע"פ 932/10, כבוד השופטים א' א' לוי, ע' ארבל ו-ח' מלצר) את הערעור לאחר שסקר וניתח את הראיות והעדויות שהובאו בפני בית משפט קמא, וקבע כי "מתבקשת המסקנה כי לא רק שבית-המשפט המחוזי היה רשאי לאמץ את גרסתה של המתלוננת, אלא גם שתוצאה זו מתחייבת מתמונת הראיות שהובאה בפניו. נוסף על מהימנותה של המתלוננת, נמצאו חיזוקים ממקורות חיצוניים למעשים אותם תיארה - במיוחד בעדותה של אמה - והחשיפה המוקדמת של המעשים בפני מכריה, וכל אלה מסלקים את החשש כי מדובר בעלילת שווא אותה בדחה המתלוננת ממניע נסתר" (ע"פ 932/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (6.4.2011) (להלן: עניין פלוני)). כמו כן, נדחה אף הערעור של המבקש על חומרת העונש וערעורה של המשיבה שהופנה כנגד קולת העונש. זאת לאחר שנקבע כי "למעשים שבוצעו במתלוננת נדרשה תגובה עונשית הולמת, אולם כזו שטמון בה איזון בין מכלול שיקולי הענישה. כך עשה בית-המשפט קמא" (שם, פסקה 26). טענות הצדדים בהליך דנן

13. ביום 19.7.2012, הגיש המבקש את הבקשה הנוכחית למשפט חוזר, שבמסגרתה הוא מעלה טענה המופנית נגד השופט י' אלרון והפרקליטה שניהלה את התיק, עו"ד רלי גוטמן (להלן: עו"ד גוטמן או הפרקליטה). לפי הטענה, במהלך המשפט גילה השופט "אהדה ונטייה לטובת עמדת הפרקליטות ונראה כי לא בחן את עובדות המקרה לגופן, כי אם פסק וגזר את דינו עוד בטרם נשמעו הראיות". המבקש מוסיף כי דברים אלו, שהיו בבחינת תחושות בלבד במהלך המשפט, קבלו משנה תוקף, כלשונו, כאשר נודע לו כי בין השופט לפרקליטה נתקיימו "קשרי עבודה קרובים והם קיימו לאורך כל תקופת המשפט פגישות עבודה מרובות, בנושא עליו נסוב הדיון בענייני". עוד מציין המבקש כי השניים היו שותפים "לניסוח הצעות חקיקה שעסקו בשינוי החוק לגבי ניהול משפט בעבירות מין מסוימות בהרכב של דן יחיד במקום הרכב של שלושה וכן בנושא של הערכת מסוכנות של עבריין מין".

14. המבקש טוען כי לאחר סיום משפטו בבית המשפט המחוזי, פוטרה עו"ד גוטמן מתפקידה לאחר שנחשדה בדיווח שעות עבודה כוזב. דבר המפגשים אושש, כך טוען המבקש, על ידי השופט אלרון במסגרת ההליכים שנוהלו נגד הפרקליטה. את דבריו הוא מבסס, בין היתר, על כתבה שפורסמה באתר האינטרנט של עיתון הארץ (ראו: תומר זרחין "השופט לא דיווח על קשרי עבודה עם התובעת במשפט עבריין מין" הארץ (26.5.2011)). ממשיך המבקש וטוען כי מחקירת נציבות שירות המדינה עולה כי מפגשים אלו נערכו עד לחודש מאי 2010 - החודש שבו ניתנה הכרעת הדין בעניינו. עוד צוין כי המבקש פנה אל השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג, נציב תלונות הציבור על שופטים (להלן: נציב תלונות הציבור), פירט את נסיבות המקרה, ונמצא כי אכן מן הראוי היה ליידע את המבקש ובאת כוחו ביחס למפגשים אלו.

15. המבקש טוען כי מספר נסיבות העולות מעניינו מצביעות על כך שנגרם לו עיוות דין ממשי. לדידו, הרשעתו ניתנה חרף סתירות בעדות המתלוננת, בין עדותה לבין עדויות של אחרים ובין עדותה לעובדות אובייקטיביות בשטח. מכלל האמור, מונה המבקש את אלה: הספסלים בחורשה שלקיומים טענה המתלוננת, התקנו שנים לאחר האירועים הנטענים מושא כתב האישום; התיאור של בית הכנסת כפי שהובא בעדותה של המתלוננת, תואם את בית הכנסת לאחר שיפוצו שנים לאחר התרחשות האירועים מושא כתב האישום; בעדותה בהליך לבירור הראיות הנוספות שהוצעו על ידי המבקש, טענה החוקרת המשטרתית שביצעה את השחזור בבית הכנסת כי המתלוננת הובילה אותה למקום קרות האירוע, בעוד שמקלטת השחזור עולה, כך נטען, השוטר היא שהובילה את המתלוננת כשהמתלוננת חוזרת ואומרת כי אינה זוכרת דבר; ואב הבית של בית הכנסת העיד כי המתלוננת ואמה ביקרו בו עובר לשחזור, בניגוד לטענתן שלא היו שם מאז התרחשות האירוע.
16. בנוסף לאלה, טוען המבקש כי ניתן למצוא סתירות בעדותה של האם, בכך שבגרסתה הראשונה היא טענה שאין לה סיבה לחשוד כי קרו אירועים מהסוג הנטען על ידי המתלוננת, ובגרסתה השנייה הפכה את עדותה עד כדי תיאור בגדי המתלוננת בעת התרחשות האירוע. המבקש מלין על כך שעדות השוטר שנגעה לסגירת הגנים נפסלה, כלשונו, משום שאין השוטר יכול להעיד אם גן ילדים מסוים היה נעול ביום בלתי ידוע, ובד בבד בחר לקבל את עדות אם המתלוננת שבה פירטה את צבע המכנסיים שלבשה בתה למעלה משני עשורים קודם לכן. עוד מלין המבקש על כך שבית המשפט לא היה מוכן לשמוע חוקר מטעמו שבחן את הראיות שהוגשו לאחר הכרעת הדין, ואף סירב לקבל את הדו"ח המפורט שהכין בעניין. לאלה מוסיף המבקש, מבלי לפרט, כי בית המשפט הרשיע אותו בשתי עבירות שלגביהן לא הובאו ראיות. על רקע אלה טוען המבקש כי אילו הובאה לידיעתו עובדת הקשר בין השופט לפרקליטה, הוא היה מבקש מן השופט לפסול את עצמו, כך שהראיות היו נבחנות כראוי, והוא לא היה מורשע כלל.
17. מנגד, המשיבה טוענת שהבקשה אינה מגלה עילה למשפט חוזר. לטענתה, קביעותיו של נציב תלונות הציבור ביחס לטיב היחסים שהתקיימו בין השופט לפרקליטה מדברות בעד עצמן, שהרי המדובר הוא במפגש שמטרתו הייתה הכנת נייר עמדה בעניין מקצועי, ולמרות שעניינו עבירות מין, התיק של המבקש לא נדון בו. עוד טוענת המשיבה כי על אף קביעתו של נציב תלונות הציבור שמן הראוי היה להביא לידיעתו את דבר המפגש של השופט עם הפרקליטה, הרי שאין בכך כדי להשליך על תוצאות ההליך נגדו בערכאה הדיונית ובערכאת הערעור. המשיבה ממשיכה ומדגישה כי ההליכים המשמעותיים שננקטו נגד הפרקליטה נגעו לדיווח שעות עבודה כוזב בעת שעסקה בענייניה הפרטיים. למעשים אלו, כך נטען, אין כל רלבנטיות לשאלת הרשעת המבקש. עוד טוענת המשיבה שטענותיו של המבקש בדבר סתירות בעדותה של המתלוננת נדונו ונדחו כבר על ידי שתי ערכאות, ואין מקום לדון בהן שוב. המשיבה מציינת כי בית המשפט העליון אישר את קביעות בית המשפט המחוזי, לרבות קביעות עובדה ומהימנות, וטענות המבקש הנוגעות לפגמים וכשלים בראיות נדחו. על רקע כל האמור, מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה למשפט חוזר.
- דין והכרעה
18. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה לה ובפסקי הדין של הערכאות שקדמו לי, נחה דעתי כי דינה להידחות.

19. כידוע, מתן אפשרות לקיומו של משפט חוזר אינה ניתנת דרך קבע, שכן לאחר הפיכת עניינו של המבקש לחלוט, ניתן משקל רב לעקרון סופיות הדיון (ראו למשל מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529 (1999) (להלן: עניין קוזלי)). עקרון סופיות הדיון מגשים את שימור ההרתעה שיוצר פסק הדין החלוט, וכן את היעילות והאינטרס הציבורי "כי להתדיינות המשפטית - ולהתדיינות הפלילית בכלל זה - יהיה סוף. הפסיקה צריכה להיות יציבה, ובתי המשפט צריכים להיות פתוחים לשרת את ענייניהם של נאשמים אחרים, הממתינים לבירור משפטם" (מ"ח 6778/01 אסבן נ' מדינת ישראל (19.11.2001) (להלן: פרשת אסבן)). הנחת המוצא היא כי ההליך הפלילי הרגיל, במסגרתו רשאי נאשם שעניינו יידון בפני שתי ערכאות, ולעיתים הוא נדון בפני שלוש ערכאות, מאפשר בירור יעיל של האמת ועשיית צדק. משכך, רק במקרים נדירים, בהם מתעורר חשש ממשי כי אי קיומו של המשפט החוזר ימנע את בירור האמת וייצור אי צדק, יגברו שיקולי הצדק על עקרון סופיות הדיון. בהתאם לאיזון זה, נקבע כי אין להורות על קיומו של משפט חוזר רק כדי לאפשר למבקש לברר את עניינו מחדש. משפט חוזר הוא החריג ולא הכלל, ויש להגביל אפשרות זו רק במקרים בהם מתקיימת אחת מן העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט. משפט חוזר לא יתקיים אך ורק משום שנאשם מתקשה להשלים עם הרשעתו (מ"ח 7203/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.6.2008)).

20. המבקש טוען להתקיימותן של שתי עילות מסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט בעניינו. לטענתו, קמה לו העילה שבסעיף 31(א)(2), ולפיה ניתן להורות על משפט חוזר אם "הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". כמו כן, נטען כי במקרה זה קמה אף העילה שבסעיף 31(א)(4) שלפיה יש להורות על משפט חוזר אם "נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין". אבחן את התקיימותן של עילות אלה בהליך הנוכחי כל אחת לחוד.

21. באשר לעילה שבסעיף 31(א)(2), לא די בהצגת קיומן של ראיות או עובדות חדשות כדי להיכנס לגדרותיה של העילה, אלא יש להצביע על השפעתן של אלה על עניינו של המבקש. הנתון החדש היחיד שלא הונח בפני הערכאות שדנו בעניינו של המבקש, ובמיוחד ערכאת הערעור, הוא הקשר המקצועי בין השופט והפרקליטה. יודגש כי, כפי שנקבע על ידי נציב תלונות הציבור על שופטים, מפגשי השופט עם הפרקליטה נתקיימו במטרה שהשופט ישמע עמדות שונות לצורך הכנת נייר עמדה והצגתו לשר המשפטים, ואין חולק כי טיב האינטראקציה בין השופט לפרקליטה הייתה מקצועית בלבד. על כן, השאלה היא האם אלמלא קיומו של הקשר האמור, היה המערער מורשע במעשים שיוחסו לו בכתב האישום, ובמילים אחרות, האם עדותה של המתלוננת הייתה נמצאת מהימנה על ידי הערכאה הדיונית. לדעתי, יש ליתן תשובה חיובית לשתי השאלות האמורות.

22. בעניינינו, המבקש מצביע על קשר מקצועי שנתקיים בין הפרקליטה במשפטו לבין השופט י' אלרון, וטוען כי בשל קשר זה גילה השופט נטייה לטובת הפרקליטה והתעלם מסתירות שהצביע עליהן בעדות המתלוננת. אמת היא, כי מן הראוי היה, כקביעת נציב תלונות הציבור, לו עובדה זו הייתה מובאת לידיעת המבקש ובאת כוחו (ראו: נציבות תלונות הציבור על שופטים דין וחשבון שנתי לשנת 2011, 55 (2012)). יחד עם זאת, לא ניתן ללמוד מעצם קיומו של הקשר המקצועי את המסקנה בה מנסה לשכנע המבקש בדבר ההטיה כביכול במשפטו לטובת התביעה, והשאלות שיש לתת עליהן את הדעת הן, האם הייתה לקיומו של הקשר האמור השלכה על תוצאת המשפט והאם טיב הקשר היה מצדיק את פסלותו של השופט י' אלרון מלדון מלכתחילה בעניינו של המבקש.

23. במהלך משפטו, בערעורו ובבקשתו למשפט חוזר, הצביע המבקש על סתירות לכאורה בעדותה של המתלוננת שלידו די בהן כדי להטיל בה ספק סביר ולהביא לזיכוי. את דחיית טענותיו במישור זה במשפטו והעדפת גרסת המתלוננת, תולה בדיעבד המבקש בקשר המקצועי שהתקיים בין השופט לפרקליטה. זאת, על אף העובדה שאותן ראיות, המוצגות בבקשה כאינדיקציות לפגמים שנפלו בהליך, נדחו אף על ידי שני השופטים הנוספים, השופטים כ' סעב ו-מ' גלעד, שישבו לצידו של השופט י' אלרון בעניינו של המבקש והגיעו לאותם ממצאי עובדה ומהימנות אליהם הגיע השופט י' אלרון. נוסף על אלה, את טענותיו במישור זה הציג המבקש בפני בית משפט זה בערעור שהגיש, ואף שם נדחו, תוך שנקבע כי "בחנתי לעומק את טענות המערער אל מול ממצאיו של בית-המשפט המחוזי, וגרסת המתלוננת, ושוכנעתי כי אין זה המקרה החריג אשר מחייב התערבות של ערכאת ערעור. אדרבה, ההשגות בעניין מהימנותה של המתלוננת - לרבות הסתירות שבגרסאותיה - הובאו בהרחבה בפני בית-המשפט המחוזי, ואם הערכאה אשר התרשמה מעדותה של המתלוננת פסקה את אשר פסקה, נדרש טעם כבד משקל כדי לשכנענו לסטות ממצאה. טעם כזה לא גיליתי בטיעוניו של המערער" (עניין פלוני, פסקה 14). משכך, ומשאין המבקש טוען כי יתר השופטים שדנו בעניינו ניהלו קשרים מקצועיים עם הפרקליטה, המסקנה היא שאין כל יסוד להטיה הנטענת על ידי המבקש, ולמצער דחיית טענותיו של המבקש במהלך משפטו, אינה יכולה להיות אינדיקציה להטיה כאמור. זאת, בין היתר, משום שראיות וטענות המבקש נבחנו על ידי הערכאות הקודמות.

24. בהקשר זה יוער כי ביסוד טענתו של המבקש עומד חששו שמא נקט השופט י' אלרון בעניינו במשוא פנים בכך שהעדיף על פני המשפט את עדי התביעה. בתוך כך, אפשר שבמקרים בהם יוכח שהיה על אחד משופטי הערכאה הדיונית לפסול עצמו, והוא נמנע מלעשות זאת, יהיה זה טעם משמעותי לטובת קיומו של משפט חוזר, חרף העובדה שיתר שופטי ההרכב הסכימו עם תוצאת פסק הדין. זאת, הן מהטעם של מראית פני הצדק, הן נוכח החשש כי אותו שופט שהיה צריך לפסול עצמו אף השפיע על דעותיהם של חבריו להרכב. יחד עם זאת, במקרה הנוכחי, גם לו הייתה מוגשת בקשה לפסילת השופט י' אלרון, ספק אם היה מקום להיעתר לה. בהקשר זה, הלכה היא כי רב המרחק בין קיומם של יחסים בין פרקליט לשופט החורגים מעניינו של תיק מסוים לבין המסקנה שהשופט נגוע במשוא פנים בכל תיק שבמסגרתו יופיע אותו פרקליט: "אכן, יחסי ידידות וחברות בין שופטים לבין פרקליטים, שלרוב נובעים מרקע אישי משותף או ממעורבות בפעילות מקצועית משותפת בעבר, הם נפוצים ומקובלים בקהיליית המשפטים. ככלל, אין בקיומם של יחסים כאלה כדי לשלול אפשרות של מפגש בין השופט לבין פרקליט שהוא חברו או ידידו, באולם המשפטים. בשונה מנגיעה אישית ישירה של השופט בנושא הדיון, ובשונה מקירבה משפחתית או חברתית למי מבעלי-הדין, יחסי חברותו של השופט עם פרקליט המופיע לפניו אינם יוצרים פסלות 'אינהרנטית'. השופטים מוחזקים כיודעים ואמונים להבחין בין עשייתם על כס המשפט לבין חייהם הפרטיים, וגם הפרקליטים, בהופיעם לפני שופט שמחוץ לאולם המשפטים הוא ידידו הקרוב, מוחזקים כיודעים לשמור על מידת הריחוק המתחייבת מן המעמד. עם זאת גם אין מקום לומר, כי בכל מקרה יהיה זה ראוי ששופט יכהן במשפט שבו מופיע פרקליט שהוא ידידו או חברו הקרוב. ואמנם תיתכנה נסיבות שבהן ייטיב השופט לעשות אם ימשוך את ידיו ממשפט כזה; לא, חלילה, מטעמים של נוחות אישית, אלא מחשש שבנסיבות העניין עלולה ישיבתו באותו משפט להכביד על יכולתו למלא כראוי את תפקידו השיפוטי, או ליצור מראית לא נאותה. השאלה אם לישב במשפט כזה, או להימנע מכך, נתונה בראש ובראשונה להכרעתו האישית של השופט, שאם לא יוכח אחרת, תוכל לרוב להתקבל כהכרעה מקצועית ומצפונית שאין עילה להתערב בה" (בג"ץ 1622/00 יצחק נ' נשיא בית-המשפט העליון אהרן ברק, פ"ד נד(2) 54, 64 (2000) (להלן: עניין יצחק).

דברים אלה מקבלים משנה תוקף במקרים, כבמקרה שלפנינו, בהם היחסים בין השופט לפרקליטה מושתתים אך ורק על מפגשים שנועדו לקדם מטרות מקצועיות. בהקשר זה, מסקנתו של הנציב לתלונת הציבור שעל בסיסה נדחתה התלונה שהוגשה בעניינו של המבקש בכפוף להערה לפיה ראוי היה לחשוף את המידע, מלמדת שאין באי חשיפתו בנסיבות המקרה כדי ללמד על פגיעה במבקש. אף שזכותו של המבקש להגיש בקשה לפסילת השופט נפגעה, משסיכוייה של בקשה שכזו, לו הייתה מוגשת, נראים נמוכים ביותר, לא נראה כי השפעתה של העובדה החדשה שנודעה לאחר המשפט הייתה יכולה להביא לזיכוי.

25. מכאן יוצא, שעניינו של המבקש אינו נכנס בגדרי העילה שבסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט.

26. באשר לעילה השנייה עליה מצביע המבקש (שבסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט), יש לבחון האם מתעורר חשש של ממש בעניינו כי בהרשעה נגרם לו עיוות דין. לענין סעיף זה ציין בית משפט זה:
"זהו 'סעיף העוללות' או 'סעיף הסל' [...]. סעיף זה בא להרחיב את גדרי סמכותו ושיקול-דעתו של בית-המשפט בבואו להחליט בבקשה לקיומו של משפט חוזר [...]. בה בעת, אין בסעיף זה כדי לפרוץ כליל את גדריה העקרוניים של הוראת סעיף 31 לחוק. [...] במסגרת סעיף 31(א)(4) אין הכרח להראות בכל מקרה כי תוצאת הפגם בהליך הייתה בשינוי פוטנציאלי של תוצאת המשפט - ואלמלא אותו הפגם בהליך הייתה תוצאת המשפט יכולה להיות אחרת" (עניין קוזלי, עמודים 562-564).

27. לא מצאתי כי בקשתו של המבקש נכנסת לגדרי העילה האמורה. המבקש היה מיוצג בדיונים בערכאות השונות וניתן לו יומו בבית המשפט. טענותיו נבחנו לעומק על ידי שתי הערכאות הקודמות, אשר קבעו, פה אחד, כי הראיות שהציגה המשיבה מספיקות על מנת להרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. כעת, חוזר המבקש על טענותיו, ומבקש כי נבחן אותן שוב. אלא, שעילה זו אין מטרתה לבדוק פעם נוספת את העובדות ששימשו יסוד להרשעת המבקש, על יסוד טענות שכבר קיבלו מענה בעבר (פרשת אסבן, בפסקה 9). הערכאות שדנו בעניינו של המבקש, נתנו את דעתן לכלל הראיות בתיק, לרבות לסתירות שעולות לכאורה בדברי חלק מעדי התביעה. אין לומר כי מתעורר חשד ממשי שנגרם למבקש עיוות דין אך בשל העובדה שבית המשפט מצא את המתלוננת מהימנה ולא העדיף את עדותו הוא. יש לזכור, כי בבקשתו מציג המבקש את הדברים כאילו השופט י' אלרון החליט והכריע בכל אשר נקשר לעניינו, והתעלם מהעובדה שההכרעה לגביו נפלה לאחר ששני שופטים נוספים שמעו את העדויות והסכימו עם הממצאים אליהם הגיע השופט י' אלרון, ושלושה שופטים נוספים בערכאת הערעור ששמעו את השגותיו על קביעות קודמיהם. משלא ניתן למצוא זיקה כלשהי בין ההכרעה בעניינו של המבקש למפגשים המקצועיים שהתקיימו בין השופט לפרקליטה, ומשלא באלה, בנסיבות העניין, כדי להצדיק את פסלותו של השופט י' אלרון אז (ושוב, ראו את עניין יצחק לעיל), אזי לא ניתן לקבוע, כבקשת המבקש, כי קיים חשש ממשי כי נגרם לו עיוות דין.

28. בנוסף לאמור, גם ההליך המשמעותי שננקט נגד הפרקליטה אינו יכול לשמש עילה להורות על משפט חוזר. לא ברור הקשר בין משפטו של המבקש לבין המעשים שבגינם הועמדה הפרקליטה לדין משמעתי, ולא השתכנעתי כי לאחד ישנה השפעה על השני. משכך, גם טענה זו דינה להידחות.

29. לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז באדר התשע"ג (27.2.2013).